

QİSAS GÜNÜ FATEHİ

Generalı gözünün önündə şəhadətə qovuşan, Şəhid əsgər Sahil Hüseynov

Sevindik NƏSİBOĞLU

Hər insana bu ali rütbə nəşib olmur... Şəhidlik!.. Bu ali rütbəni almaq üçün Vətəni hər zaman qorumalısan, güllələrə sinə gərməlisən, Şəhidlərin qisasını almalsan... Vətəni, torpağı sona qədər, son damla qanına qədər döyüş-döyüş müdafiə etməlisən... Vətənə layiq olmalısan, onun sənə verdiyi ada layiq olmalısan, doğrultmalısan... Vətənin şərəfini qorumalısan... Hər şeyi sonadək etməlisən, son damla qanına qədər: Vətənin şərəfini qorumağı, Vətənin hər qarış torpağını müdafiə etməyi, Şəhidlərin qisasını almağı... Bunları sonadək, son damla qanına qədər etdikdən sonra, o son damla qanın torpağa tökülüb torpağın rəngini dəyişdikdən sonra artıq Sən layiqsən bu ali rütbəyə!.. Onda ruhun bədənindən tezliklə çıxar və Şəhid olduğun yerdən Şəhidlik Zirvəsinə qədər yol çəkər... Bədənin torpaq altında, ruhun göy üzündə olur o zaman...

Bu dəfə haqqında danışacağım ərən, qəhrəman, Şəhidliyə, Qisas Günündə sonadək iştirak etməyə tam layiq olan bir ali rütbəli insan haqqında danışacağam... Ad günündə bir milləti Qisas Gününə yaxın edən döyüşə qatılan, ad gününü döyüş-döyüşə, Şəhidlər verə-verə qarşılayan, General Polad Həşimovun Şəhadətini yaxından görən, onun ruhunu özündə hiss edən və Qisas yaxınlaşdıran döyüşdə də Qisas döyüşündə də iştirak etmək haqqını qazanan Şəhidimizin – Sahil Habil oğlu Hüseynovun dastanını oxuyaq bu dəfə...

Bəli, bu Qəhrəmanımız səbir kasamızı daşıdıran Tovuz döyüşlərində böyük hünər göstərmiş... Tovuz döyüşlərinin ilk günü onun ad günü imiş həm də... Gəlin, dastanın kuliminasiya nöqtəsindən başlamayaq... İlk sözlərdən, ilk cümlələrdən başlayaraq oxuyaq bu dastanı...

Sahil Habil oğlu Hüseynov 12 iyul 2001-ci ildə Ağcabədi rayonunun Xocavənd kəndində dünyaya göz açmışdır. Əslən Xocavənd rayonundandır. O vaxtlar işğal olunan, hər qarışında qətlə törədilən, insanları qətlə yetirilən, dağ çəkdirilən Xocavənd rayonundan... Buna görə də Sahil ağlının kəsdiyi ilk günlərdən qaçqınlığın ailəyə verdiyi əzabı yaşayır... Xocavənd sözünü eşitdiyi gündən içindəki ruh bədəninin sözünə baxmır... Hələ ağı təzə kəsən uşaq üçün bu, ad hallarda baş verirdi. Lakin yaş ötdükcə ruh bədənindən çıxmaq istəyirdi elə bil...

Sahil ilk təhsilini Ağcabədi rayon Xocavənd kənd 1 sayılı tam orta məktəbində almışdır. İlk sınıfdan son sınıfa qədər çalışqanlığı, bacarığı ilə seçilən Sahil müəllimləri tərəfindən təqdir olunurdu. O, xüsusilə, dərslərini yaxşı oxuyurdu ki, öz yurdu, öz milləti haqqında daha çox biliyə sahib olsun. O, Vətəni Azərbaycanı, onun ulu Qarabağını daha dərindən öyrənməyə çalışırdı. Tarix dərslərini də Sahil gözəl öyrənirdi, öyrənməli, bilməli idi. O, bunu

özünün vətən qarşısında ən müqəddəs borclarından biri sayırdı.

Bu dastanda bir məqamı qeyd etdim ki, Sahilin ruhu bədəninin sözünə baxmırdı. Tarix dərslərini öyrənəndə elə bil Sahilin ürəyi olduğu yerdən çıxırdı. Sonrakı sınıflarda Qarabağın tarixini daha da mükəmməl öyrəndikdən sonra artıq Sahildə düşmənlərə daha çox qəzəb, kin, nifrət nümayiş olunurdu. Hər dəfə qartal baxışları elə bil deyirdi ki, vaxt gələndə düşməne belə baxacağam. Əlləri elə bil deyirdi ki, vaxt gələndə silahı möhkəm sıxıb düşmənin bağına yaxacağam. Torpaq həsrətli sözləri Sahil atasından, anasından eşitdikdən sonra günlərlə bu sözləri qəlbində təkrarlayırdı. Bununla da düşməne kinini daha da artırırdu. Fələklə əlbir olan düşmən çox canlar yaxırdı. Sahil bunu çox yaxşı başa düşürdü. Soyqırımlar, vəhşətlər fələk-düşmən müttəfiqliyinin bir nişanəsi idi. Elə bil Sahil özünü yuxudan oyandırırdu. Düşünürdü ki, Oğuz elinə nə gəlirdisə, yuxudan gəlirdi. Hər dəfə xəyalına qaçqınlıq gəlirdi onun. İstəyirdi ki, torpaqlar azad olunsun, onlar doğma yurd-yuvalarına qayıtsınlar və onda, onun ailəsi, eləcə də digər qaçqın və köçkün ailələri bir ağızdan desinlər: "BİZ QAÇQIN DEYİLİK!". Onun ən sevdiyi sözlərdən biri idi bu söz. Dili bu sözün, əli silah tətiyinin, gözü Azərbaycan xəritəsinin, bədəni, ruhu, mənliyi, özü Azərbaycanın aşığı idi! 2019-cu ildə Sahil sonuncu sınıfdə oxuyurdu. Günlərin tez gəlib-keçməsinə istəyirdi. Çünki, dediyim kimi, bu sınıf son sınıf idi. Bundan sonra Sahil ən ulvi istəyi, qisas odunun qığılcımı olacaq hərbi xidmətə - kişilik məktəbinə yollanmalı idi. Özünü qisasa daha çox hazırlamaq üçün, qisas günlərinə daha da yaxın olmaq üçün O, mütaliəsindən də geri qalmırdı. Vətən həsrəti, torpaqlarımızın işğal altında olması, düşmənin tez-tez atəşkəsi pozması nəticəsində Vətən övladlarının şəhid olması barədə eşitdikləri onun qulaqlarında acı bir fəryada çevrilirdi artıq. Sahilin gözlərinin düz içinə diqqətlə baxan orada el-obasından didərgin salınmış 1 milyon qaçqının həsrətini, əzab-əziyyətini görə bilərdi. Güllə səslərindən qorxaraq oyunlarını yarımçıq qoyub qulaqlarını tutaraq qaçan uşaqlar elə bil ümidlə ona baxıb ağlayırdılar.. Can verib qanı ilə torpağın rəngini dəyişdirən igidlər qisaslarını alacağı ümidi ilə ona baxıb can verirdilər elə bil... Analar, bacılar ağır iztirablardan çıxış yolu ümidi ilə onun gözlərinə baxıb ərşi lərzəyə gətirən fəryadlarını dayandırardılar, sakitlik tapardılar elə bil...

Elə onda bu ümid dolu nəzərlərə, baxışlara dözə bilmədi Sahil, ümidləri doğrultmaq üçün əlini sonuna qədər sıxıb yumruq etdi və dedi: "Mən mütləq qisasa hazırlaşmalı, o böyük Qisas Gününü görməli, bu günün iştirakçısı, bayraqdarı olmalıyam! Mütləq! Doğma yurdum olan Xocavəndi mən azad etməliyəm! Düşməne divan tutmalı, iti qovan kimi qovmalıyam, torpağımdan rədd etməliyəm, cəhənnəmə göndərməliyəm! Əgər hərbi xidmət müddətini bitənə qədər Qisas Günü yetişməsə, mən müddətdən artıq hərbi qulluqçu olaram, könüllü yazılıram, onu bilirəm ki, mən Qisas Gününü mütləq görəcəyəm! Bunu güllə səslərindən qulağımı tutaraq oyununu yarımçıq qoyub qaçan uşaqların baxışları, can verib qanı ilə torpağın rəngini dəyişdirən qisasa

sının alınmasını gözləyən ərənlər, ah-naləsi, fəryadı göyləri titrədən ana-bacılar deyir! Bunu... Haqq deyir, Ədalət deyir, inləyən, düşmən tapdağında olan Vətən torpağı deyir!"

Sahil 11-ci sinfi müvəffəqiyyətlə başa vurdu və kişilik məktəbinə - hərbi xidmətə böyük həvəslə yollandı. Burada nə qədər təlimlər keçdi. Özünü hər an qisasa gününə hazırlayırdı. Özü hiss edirdi ki, vaxtı gələcək və O, Xocavəndi görəcək, qalib ölkənin qalib ordusunun yenilməz əsgəri kimi Ulu Yurduunu görəcək, torpağına sığal çəkəcək! O, bunu bilirdi, hiss edirdi!..

Ona hərbi forma çox yaraşırdı. Çünki o, əzəldən bir igid idi. O, komandirliyə də, döyüşə də, cəngə də, hərbə də hazır və layiq idi, tək Vətən torpağını azad etmək üçün bircə "İrəli", "hücum" əmri verilsin. Lakin onun arzulanacağı, görüşünə tələsdiyi günlər gəlib çatmırdı. Uzaqda qalırdı. Bir ilin keçməyinə rəğmən ancaq atəşkəs pozuntusu olurdu. Düşmənlər yenə də tülkü, çaqqal hiyləsi ilə at oynadırdılar...

Sahil böyük bir döyüş istəyirdi. Ancaq bununla O, bilirdi ki, adını, ona dikilən ümidləri doğrulda bilər. Sahil bu döyüşün bir parçası olmaq istəyirdi. Qarabağı tezliklə azad edənlərdən biri olmaq istəyirdi. Vaxt var idi, zaman var idi... Vaxtı gəlməli idi...

2020-ci il Sahilin həyatını, sözün əsl mənasında, dünyasını dəyişirdi... Sahili elə döyüş gözləyirdi ki, bu döyüşdən sonra O, bir an belə yerində dayana bilməyəcəkdi. Qisas odu hər dəfə bədəninin, ruhunun bir hissəsini yandırır kül edəcəkdi. Qisas yuxuları görəcəkdi. Bu od onu elə yandıracaqdı ki, bu odun söndürülməsi üçün su yalnız Qisas Günündə tapılacaqdı...

Həmin döyüş 2020-ci ilin iyul ayının 12-də baş verdi... Qəhrəmanımızın ad günündə...

Iyulun 11-i Sahilin ürəyinə çox şey dammışdı. Bilirdi ki, bir döyüş olacaq, bu döyüş onu qisasa daha da yaxınlaşdıracaq. Çünki düşmən onsuz da quduz itə dönmüşdü, quduzluğu, hiyləsi, məkri artıqca artmışdı. Atəşkəsi tez-tez və itkilər verməklə pozurdu düşmən. Bu, döyüş mesajı idi elə bil... Sahil gözlədiyi döyüşün tez gəlməsini Allahdan istəyirdi, səbirsizliklə istəyirdi...

Səhəri gün Sahilin ad günü idi. Ailəsi Sahilin ad gününü təbrik edəcəkdi... Telefon vasitəsilə danışacaqdılar, sevinib güləcəkdilər... Sahil öz ad gününü sevinə-sevinə, inamla, gələcəyə ümidlə, saf, təmiz, ulvi arzularla keçirəcəkdi... Sahil Allahdan bir hədiyyə

istəyirdi ad gününə... Zəfərli döyüş kimi bir hədiyyə... İnanırdı ki, bu, nəhayət, bir gün mütləq olacaq... Allah onun istəyini eşidəcək və bu döyüşü ona qismət edəcəkdi...

12 iyul 2020-ci il... Səhər saatları... Hamı güllə səsinə diksinmişdi elə bil. Düşmən qudurğunluğu artıq həddi, əndazəni çoxdan aşmışdı... Dayanmadan atəş açırdı kafirlər, özü də hara gəldi açırdılar. Yaşayış evlərinə də bu namərd güllələr dəyirdi. Komandir artıq işin heç də ürəyincə olmadığını çox yaxşı bilirdi. Onu da bilirdi ki, bu, adi atəşkəs pozuntusu deyil... Bu yeni döyüşün, böyük müharibənin başlanğıc əlamətidir.

Ona görə də bütün əsgərlər hazır oldular və düşmən tərəfindən açılan atəşlərə yerində, layiqincə cavab verməyə başladılar. Bu döyüş əsgərlərdən bəzilərinin ilk döyüşü idi. Elə Sahilin də ilk döyüşü idi. Elə bil Allah onun ürəyindən keçənləri eşidib 1 gün keçməmiş onun ürəyinin ən ulvi arzusunu yerinə yetirməklə Sahilə döyüş nəşib etmiş, ad gününə hədiyyə göndərmişdi. Sahil döyüşün olduğunu və onun da döyüşəcəyini eşitdikdən, biləndən sonra çox sevindi. Qəlbindən, içindən çox şey keçirdi Sahil... İllərlə içində saxladığı qisas odu son vaxtlar söndürü elə bil... Ancaq yox... Elə bil bu hissələr birdən vulkan kimi püskürməyə başladı... Lakin düşmənlə müttəfiqlik edən Fələk yenə də iş başında idi...

Ana səhər tezdən yuxudan duran kimi sevinə-sevinə oğluna zəng etdi. Ancaq zəngi cavabsız qaldı. Oğlu döyüşdə idi. Düşmənlərə qan uddururdu. İlk nigarançılıq o zaman başladı ana ürəyində... Ananın ürəyi tez-tez döyünməyə başladı. Narahatlığı özünü daha da bürüzə verdi. Sanki ürəyində kəskin sancı var idi. İçində bir boşluq hiss edirdi ana. İnana bilmirdi ki, hansısa bir döyüş ola, Sahil də döyüşə. "Yəqin, özü bir də zəng edəcək" fikri ilə bir neçə dəqiqə gözlədi Ana... Ancaq zəng edə bilmədi Sahil anasına... Ana neçə dəfə təkrar zəng etdi oğluna, Sahil isə heç kəsin təsəvvür belə edə bilməyəcəyi qədər qanlı olan bir döyüşdə savaşırdı, vuruşurdu düşməne qarşı. Düşmən isə sonuna qədər qudurğunluğundan, namərdliyindən istifadə edirdi. Atəşin ardı-arası kəsilmək bilmirdi. Get-gedə əsgərlərimizin işi çətinə düşürdü. Elə bu zaman...

Bir General, bir Sərkərdə, vaxtilə ən qanlı döyüşlərdən, ən çox Şəhid verdiyimiz döyüşlərdə döyüş yolu keçən, daim əsgərləri ilə çiyin-çiyinə, hətta onlardan öndə döyüşən, bu əməlləri ilə şanlı, şərəfli bir yol çəkən, bir millətin dirilişini gerçəkləşdirən, sözün əsl mənasında ali rütbəli şəxsiyyət üzünü düşməne qarşı mərdliklə vuruşan əsgərlərə tutdu:

- Ey ilk döyüşlərdə belə mərd, belə şərəfli döyüşən, hələ neçə döyüş yolu keçəcək olan Azərbaycan Əsgərləri! Sizə bir sözüm var! Döyüşdüyünüz bu qanlı müharibə, ədalət savaşı Azərbaycanın ən şanlı döyüşünə bizi yaxınlaşdıracaqdır!.. Bizi ən böyük Zəfərlərə bu döyüş aparacaqdır! Bizi ən qanlı döyüşlərə bu aparacaqdır! Mən Birinci Qarabağ müharibəsində, Azərbaycanın ən çox şəhid verdiyi Murovdağ döyüşündə iştirak edəndə Sizin kimi gənc idim. Qeyd etdiklərim mənim ilk döyüşlərimdən biri idi.

(Davamı var)